

нието на армията, самъ служилъ и получавалъ п
възвишения и чинове както и всичкитѣ други о
жаци. Опредѣлила са всѣкому порция, господ
обаче опиталъ преди всичко достатъчна ли е т
порция, за да са питае единъ войникъ. Когато
повѣдалъ да са дава на войницитѣ опредѣлена хра
преди да издаде за туй законъ, изявилъ желан
нѣколко време да са храни изключително съ т
храна, не за друго освѣнъ за да види ще ли б
ситъ както всѣкога. Слѣдователно, той съ стр
точность започеналъ да са питае само съ солд
ската храна; туй са продължавало цѣлъ месѣ
разумѣва са, че съ туй заедно той работилъ и
вѣлъ заедно съ другитѣ войници. Чрезъ подо
едно испытване, монарха са убѣдилъ въ достат
ността на назначената порция; единъ день,
казалъ на окружающитѣ го:

— „Слава Богу, азъ са увѣрихъ, че назна
ната войнишка храна, безъ никакво друго продов
ствие, е достатъчна да нахрани нашия войникъ.
гато азъ, който са нуждая отъ достатъчно количес
храна повече отъ всѣкого другико, цѣлъ мѣс
богато-богато са хранихъ съ сѣщата тазъ пор
то вѣрвамъ, че и другитѣ ще бждатъ сити.“

Просбата на Петра Великий.

Младитѣ дворяни, които били пратени да
учатъ въ Венеция и Холландия, са завърнали
срѣдъ зима въ отечеството си; тѣ са представи
предъ господаря часа на шесть сутриньта; монар
съ свѣщъ въ ржка ги посрѣшналъ, завелъ ги н
картата, испытвалъ ги подробно и останалъ задо